

Der foreligger heller ikke opgørelse over, i hvor mange tilfælde der i henhold til landbrugslovens § 27 er givet tilladelse til nedlægning af landbrugsejendomme, men tilladelse til nedlægning efter nævnte paragrafs stk. 3 må antages at være givet forholdsvis ofte, dog næppe over 250—300 tilfælde, medens tilladelse til nedlægning efter paragraffens stk. 2 kun er givet ret sjældent, formentlig ikke over 50 tilfælde.

Endvidere er tidligere notering om opretholdelsespligt som landbrugsejendom blevet slettet i mange tilfælde, således i henhold til landbrugslovens § 1, stk. 2, idet de til skovbrug hørende tjenestesteder indtil 1. oktober 1949 havde opretholdelsespligt som landbrugsejendomme, og i henhold til landbrugslovens § 27, stk. 1, samt for ejendomme, der tidligere med urette var noteret som landbrugsejendomme.

ad spørgsmål 11:

Efter landbrugslovens ikrafttræden, 1. oktober 1949, modtog ministeriet en indberetning fra samtlige politimestre om ulovligt drevne landbrugsejendomme omfattende ca. 2 400 tilfælde. Ved behandlingen i ministeriet blev

- a) ca. 800 tilfælde godkendt som ikke værende i strid med landbrugslovgivningen,
- b) ca. 770 tilfælde midlertidig godkendt — hovedsagelig tilfælde af udleje af landbrugsejendommens jorder,
- c) ca. 830 tilfælde krævet ændret, idet der enten blev givet en kortere frist hertil eller rejst tiltale.

Foruden fortsat behandling af de under c) omhandlede ejendomme og nye sager om mange af de under b) nævnte ejendomme er der i årene 1951 og 1952 sket en del anmeldelser om andre tilfælde af ulovligt drevne landbrugsejendomme. Opgørelse over antallet af disse anmeldelser findes ikke, men udgør næppe over 400.

Såvel sagerne fra den samlede indberetning som de senere modtagne anmeldelser er blevet behandlet, men der er ikke truffet afgørelse i alle sager, der er indkommet i de sidste 3 måneder.

ad spørgsmål 12:

Med hensyn til gældende lovregler og administrativ praksis bemærkes

ad a) Når et *selvstændigt jordrentebrug* overtages af den hidtidige ejers efterlevende ægtefælle eller af hans livsarving eller adoptivbarn eller den pågældendes ægtefælle, kan der ifølge § 22, stk. 2, i statshusmandsloven ydes den nye ejer et suppleringslån af jordfonden, som ikke må overstige forskellen mellem det resterende byggelån og det normale byggelån i det år, hvori det oprindelige lån blev ydet, og som sammenlagt med jordrenteværdien og restbyggelånet ikke må overstige ejendomsskyldværdien.

Herudover er der ikke i statshusmandsloven hjemmel til af jordfonden eller statskassen at yde suppleringslån i anledning af overdragelse af et bestående statshusmandsbrug.

ad b) For *selvstændige jordrentebrug* er der ifølge statshusmandslovens § 24 ingen hjemmel til at dispensere fra pantsætningsbegrænsningen.

For *selvstændige brug på privat indkøbt jord* med fast rentesvarelse er der fri pantsætningsret.

For *selvstændige brug på privat indkøbt jord* med *konjunkturbestemt* rentesvarelse er der ifølge statshusmandslovens § 54 hjemmel til at dispensere fra pantsætningsforbudet.

I tilfælde, hvor pantsætningen ikke sker til finansiering af forbedringer af ejendommen, har man normalt givet dispensation, forsåvidt den samlede pantsætning holdes indenfor ejendommens vurdering til ejendomsskyld. I de seneste års praksis er denne begrænsning dog lempet i tilfælde, hvor omstændighederne taler derfor, dog således at der kun ganske undtagelsesvis er tilladt pantsætning udover ejendomsskyldværdien med tillæg af værdien af besætning og inventar.

ad c) Da statslånenes prioritetsstilling i selvstændige brug er fastsat i statshusmandsloven, ses der ikke at være hjemmel for en tilbagerykning af disse lån.